

Lucruri statornice

Versete călăuzitoare: Evrei 13.1-6

Ce rămâne: dragostea frățească

Evrei 13.1: Dragostea frățească să rămână.

Primul verset este foarte scurt. Cuvântul *a rămâne* este în fond același cu cel din Evrei 12.27. Când vine ziua zguduirii, vor rămâne numai lucrurile care nu pot fi zguduite. Și din acestea face parte dragostea frățească. Ea rămâne neclătinată în veac. De aceea nu ar trebui ea să ocupe astăzi un loc statornic între credincioși?

În capitolul 2 al epistolei către Evrei se vorbește despre credincioși ca „mulți fii”, pe care El „i-a dus la glorie”. Hristos este privit acolo ca și „Căpetenia [Inițiatorul] mântuirii lor”, care „nu Se rușinează să-i numească frați”. De aceea creștinii credincioși sunt evident frați. Și deoarece dragostea, ca rod al naturii noi, pe care Dumnezeu a sădit-o în ei, există între ei, ea ar trebui îngrijită. Prin faptul că promovăm dragostea frățească nu suntem ca acei copii care construiesc un castel de nisip pe plaja mării, care este distrus de valul următor. Noi suntem din aceia care construiesc pentru veșnicie.

Cum se manifestă dragostea frățească?

Evrei 12.2,3: Nu uitați primirea de oaspeți, pentru că, prin aceasta, unii, fără să știe, au găzduit îngerii. Amintiți-vă de cei în lanțuri, ca și cum ați fi legați împreună cu ei; de cei chinuți, ca fiind și voi înșivă în trup.

Versetele 2 și 3 arată două direcții în care dragostea frățească trebuie să se manifeste. Mai întâi în primirea de oaspeți, prin aceea că arătăm dragoste față de străini. Lumea este în mod obișnuit gata să primească pe aceia pe care ea îi consideră importanți și cu influență mare. În felul acesta ea onorează oaspeții renumiți. Noi suntem îndemnați să ne ridicăm deasupra motivațiilor pur lumești și să primim pe frații străini pentru simplul motiv că ei sunt frați. Așa se manifestă adevărata dragoste frățească. Dar cât de des ea se arată în felul acesta la noi? În al doilea rând dragostea frățească se arată în aducerea aminte de frații care sunt în nevoie, în mod deosebit de aceia care trebuie să sufere în închisori.

Cuvântul „amintiți-vă” înseamnă să gândești în mod activ, și nu să-ți amintești simplu de ceva, ci să te gândești la ei cu un simțământ de compătimire activ. Dacă un mădular suferă, atunci suferă toate mădulele (1 Corinteni 12.26). Ceea ce noi găsim aici este în concordanță cu această realitate. Adevărata dragoste frățească ne va conduce să ne gândim la toți cei care suferă și cu un simțământ de compătimire să fim alături de ei și să-i ajutăm, în măsura în care ne este posibil.

Dragostea naturală și dragostea adevărată

Evrei 13.4,5: Căsătoria să fie ținută în onoare în toate, și patul neîntinat, pentru că pe curvari și pe adulteri îi va judeca Dumnezeu. Purtarea voastră să fie fără iubire de bani, mulțumiți cu ce aveți în prezent ...

În versetul 4 este vorba de dragostea naturală. Tocmai ea este folosită în lume în mod trist greșit, falsificată și stricată. Creștinii trebuie s-o păstreze neatinsă ca o chestiune sfințită, a cărei origine este în Dumnezeu. În versetul 5 este o altă dragoste, iubirea de bani. Stilul de viață al creștinului ar trebui să se caracterizeze prin aceea că el este complet liber de iubirea de bani, căci o astfel de dragoste nu vine de la Dumnezeu. Abia după ce omul a ajuns o creatură decăzută, el a pierdut toată dragostea pentru Dumnezeu și a pus țeluri pământești în inima lui pe tron, în mod deosebit banii, prin care lui i-a devenit posibil să-și îndeplinească țelurile acestea.

Pentru noi este valabil cuvântul: „Mulțumiți-vă cu ce aveți” sau: „cu împrejurările actuale”. Cât de mult cercetează aceste cuvinte inima noastră. Lumea este plină de lăcomie ca dintotdeauna sau chiar mai mult. În toate aceste gânduri, orientate spre câștig material, Dumnezeu nu are nici un loc. Și din lăcomie iau naștere toate certurile. Pretutindeni este invidie, gelozie, mânie și ceartă. Ah, să trăim așa fel ca să arătăm un contrast clar față de toate aceste manifestări. Fie ca toți din jur să observe că noi suntem antrenați de o altă dragoste, decât iubirea de bani.

„Dar”, așa ar putea spune cineva, „în lupta de concurență din zilele noastre ar trebui să ne îndreptăm toată energia pentru a câștiga bani. Altfel nu vom putea păstra mult timp lucrurile pe care le posedăm acum, ci ne vom cufunda în sărăcie.” Se simte răspunsul la un astfel de gând direct din versetul acesta. Noi avem făgăduința clară a prezenței Sale și a sprijinului Său, care niciodată nu ratează. De aceea putem în toate nevoile noastre să ne bazăm cu îndrăzneală pe Domnul și nu trebuie să ne temem de oameni.

Făgăduința

Evrei 13.5,6: ... pentru că El a spus: „Nicidecum nu te voi lăsa și cu nici un chip nu te voi părăsi”, încât să spunem cu îndrăzneală: „Domnul este ajutorul meu și nu mă voi teme: ce-mi va face omul?”

Versetele 5 și 6 conțin două puncte foarte importante. Primul se referă la felul în care este citat pasajul din Vechiul Testament. Era Iosua, căruia Domnul i-a zis: „Nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi” (Iosua 1.5). Deci noi putem replica în mod justificat: „Dar eu nu sunt Iosua. El era un om foarte însemnat al credinței, și eu sunt un credincios cu totul fără strălucire și foarte des slab. Nu ar fi din partea mea nesocotință și nerușinare dacă aş presupune cu o mare impertinență că această făgăduință, care a fost dată lui, este valabilă și pentru mine?” Este deosebit de minunat să descoperi în aceste versete că o aplicare a acestei făgăduințe vechi nu este o aroganță îndrăzneată, ci ea este îndrăzneala credinței. Este o realitate cunoscută, că

Dumnezeu rămâne față de poporul Său ceea ce El este, și anume în toate timpurile și în toate împrejurările. La El nu este nici o schimbare și nici o umbră de mutare. El vrea în această perioadă de timp să nu fie mai puțin pentru poporul Său decât El a fost în veacul trecut. Noi ne putem sprijini cu totul pe El.

Desigur El rămâne întotdeauna credincios față de Sine Însuși și față de aceia care nu se încred cu totul în El. Credința lor cu lipsuri nu-L va determina să fie numai pe jumătate credincios. Nu! Însă credința lor cu lipsuri le va întuneca privirea cu privire la credințioșia Lui, și este posibil ca ei să gândească chiar că El nu este desăvârșit de credincios. Cu regret mulți nu ajung să fie cu adevărat conștienți de credințioșia Lui și să se bucure în ea, până când ei o vor descoperi odată în glorie.

Al doilea punct important nu se referă atât de mult la aplicare acestui pasaj din Vechiul Testament, ci mai degrabă la urmarea care se bazează pe acesta. În mare, această concluzie este cam așa: „El a spus ..., așa că noi putem spune cu îndrăzneală ...” Când Dumnezeu vorbește, noi putem să primim cuvintele Lui cu deplină încredere. Și mai mult decât aceasta, cu toată îndrăzneala ne putem revendica ceea ce El făgăduiește. Da, noi putem merge chiar un pas mai departe. Dacă El explică lucruri referitoare la poporul Său, atunci noi, care aparținem poporului Său, avem voie să insistăm că aceste lucruri se aplică la noi înșine. Noi le putem lua pentru noi cu deplină încredere și le putem aplica la noi personal, așa cum citim aici: „Domnul este ajutorul meu și nu mă voi teme.” Fie ca la citirea Bibliei să ne facem obiceiul fericit să aplicăm cuvintele lui Dumnezeu la noi înșine.

Cu câtă simplitate ne vorbesc aceste șase versete nouă credincioșilor, o simplitate care s-a pierdut în mare măsură în lumea noastră civilizată. Ce mărturie impresionantă am fi noi

- dacă am fi caracterizați de această dragoste frățească, care se manifestă în primirea de oaspeți și compasiune practică,
- prin păstrarea unei dragoste naturale într-o căsnicie neîntinată,
- printr-o mulțumire sfântă și cumpătate, ca rod al trăirii prezenței lui Dumnezeu, care stă în contrast cu lăcomia și nemulțumirea din lume.

Titlul original: „Unerschütterliche Dinge“
din revista lunară *Halte fest*, 1988, pag. 19–23
cu aprobarea amabilă al editurii Beröa-Verlag, Zürich.